

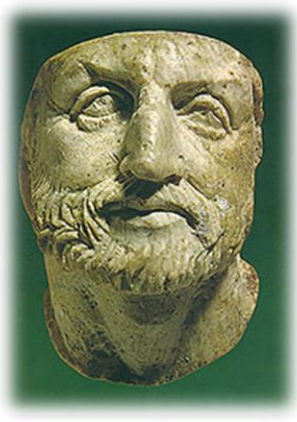
Το τέλος της κλασικής εποχής: οι ελληνιστικοί χρόνοι

(σελ. 72-73 του βιβλίου)

Ο Πελοποννησιακός Πόλεμος τελείωσε το 404 π.Χ.

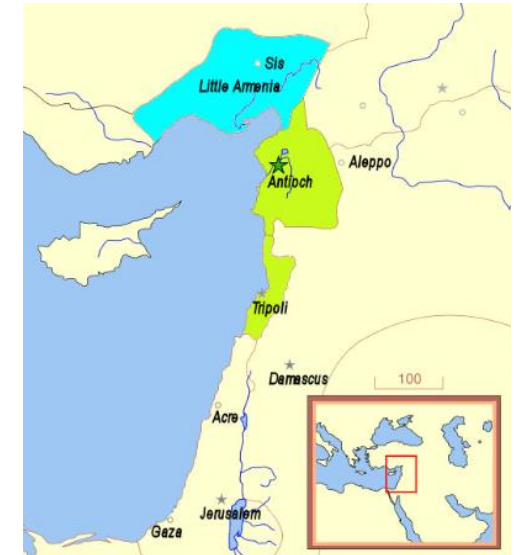
Η ήττα της Αθήνας και οι εμφύλιοι πόλεμοι έφεραν κρίση, κοινωνική ανισορροπία και εξουθένωση των πόλεων-κρατών.

Ακολούθησε η “πανελλήνια ιδέα”= ένωση των Ελλήνων ενάντια στην περσική απειλή.

Ο βασιλιάς της Μακεδονίας Φίλιππος το 338 π.Χ., ήταν ο μεγάλος νικητής στη μάχη της Χαιρώνειας. Ο ίδιος ηγήθηκε και ως “στρατηγός αυτοκράτωρ” της πανελλήνιας εκστρατείας εναντίον των Περσών.

Η δολοφονία του το 336 π.Χ., έφερε ως διάδοχό τον Αλέξανδρο (336-323 π.Χ.) που έμελλε να δημιουργήσει ένα απέραντο κράτος ως τα βάθη της Ασίας και να διαδώσει τον ελληνικό πολιτισμό.

Τον 4ο αιώνα παγιώνονται τα χαρακτηριστικά της τέχνης του 5ου αιώνα που θα επικρατήσουν επίσης στην επόμενη εποχή που ονομάζεται ελληνιστική εποχή =
αρχίζει από το θάνατο του Αλεξάνδρου –
τελειώνει με την υποταγή της Αιγύπτου στον Καίσαρα Οκταβιανό το 31 π.Χ.

Τα ελληνιστικά κέντρα έγιναν κοσμοπολίτικες πόλεις, μερικές από αυτές ήταν:
η **Αλεξάνδρεια** στην Αίγυπτο, η **Πέργαμος** στη Μικρά Ασία και η **Αντιόχεια** στη Συρία.

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

4^{ος} - 1^{ος} αιώνας π.Χ.

(σελ. 72-73 του βιβλίου)

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ:

Αρχίζει από το θάνατο του Αλεξάνδρου και τελειώνει με την υποταγή της Αιγύπτου (υπό βασιλεία Κλεοπάτρας), στον Καίσαρα Οκταβιανό (ναυμαχία του Ακτίου, 31 π. Χ).

- **Εξεζητημένη, κοσμική τέχνη** (αρχιτεκτονική, γλυπτική, ζωγραφική, κεραμική και ψηφιδωτό)
- Η κίνηση, χιαστή και **κόντρα-πόστο** στα **γλυπτικά συμπλέγματα**.
- **Εκλέπτυνση, ρεαλισμός και θεατρικότητα**, χωρίς την αυστηρότητα των κλασικών χρόνων.
- Θέματα παρμένα από τη μυθολογία την ιστορία και την καθημερινή ζωή (Από τον μύθο στην αναπαράσταση της καθημερινής ζωής = **Κοσμική τέχνη**)
- Στη γλυπτική: “**εξανθρωπισμός**” των θεών και **κοσμικά θέματα** (π.χ. Οι θεοί του Πραξιτέλη διατηρούν την ιδεαλιστική ομορφιά τους, όμως είναι πιο ανθρώπινοι). Γλύπτες της ελληνιστικής περιόδου,
 - ο **Πραξιτέλης** - ο **Σκόπας** και ο **Λύσιππος**
- Στην αρχιτεκτονική επικρατούν ο (διακοσμητικός) **κορινθιακός** και ο **ιωνικός** ρυθμός.
- Τα ελληνιστικά κέντρα, η Αλεξάνδρεια στην Αίγυπτο, η Πέργαμος στη Μικρά Ασία, η Αντιόχεια στη Συρία κ.ά, έγιναν πλούσιες πόλεις.
- **Χωροταξικό σχέδιο (Ιπποδάμειο)** = Οργάνωση των πόλεων στο Ιπποδάμειο σύστημα παράλληλων και κάθετων δρόμων στους οποίους εντάσσονται όλα τα κτίρια.

Κλασική εποχή

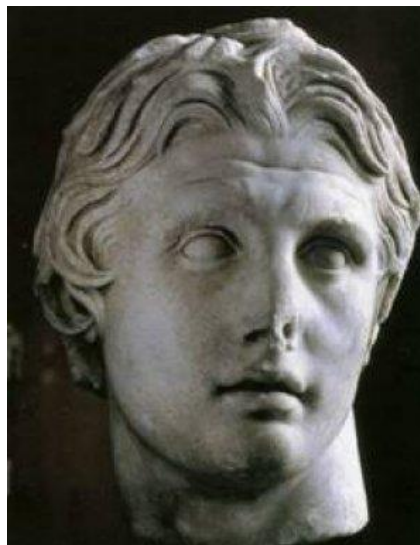
- 5ος αι. π.Χ. – αρχές 3ου
- Αυστηρότητα, Ιδεαλισμός και εξιδανίκευση της μορφής.
- Χρήση των μαθηματικών αναλογιών.
- Τεχνική του χαμένου κεριού στη γλυπτική και τα Χαλκά αγάλματα.
- Κατάκτηση του χώρου με την κίνηση *κόντρα πόστο* των γλυπτών.
- Τα συμπλέγματα στα αγάλματα.
- Μυθολογία.
- Στην αρχιτεκτονική επικρατούν ο Δωρικός και ο Ιωνικός ρυθμός.
- Γλύπτες της κλασικής περιόδου, ο Κριτίας, ο Μύρωνας, ο Πολύκλειτος.

Ελληνιστική εποχή

- **Εξεζητημένη, κοσμική τέχνη** (αρχιτεκτονική, γλυπτική, ζωγραφική, κεραμική και ψηφιδωτό).
- Η κίνηση, χιαστή και **κόντρα-πόστο** στα **γλυπτικά συμπλέγματα**.
- **Εκλέπτυνση, ρεαλισμός και θεατρικότητα.**
- Τα θέματα είναι παρμένα από τη μυθολογία την ιστορία και την καθημερινή ζωή
- Στη γλυπτική: “**εξανθρωπισμός**” των θεών και **κοσμικά θέματα**.
- Στην αρχιτεκτονική επικρατούν ο **κορινθιακός** και ο **ιωνικός** ρυθμός.
- Τα ελληνιστικά κέντρα, η Αλεξάνδρεια, η Πέργαμος, η Αντιόχεια στη Συρία κ.ά.
- Το **Χωροταξικό σχέδιο (Ιπποδάμειο)**=
- Οργάνωση των πόλεων στο Ιπποδάμειο σύστημα.
- Γλύπτες της ελληνιστικής περιόδου, ο **Πραξιτέλης** - ο **Σκόπας** και ο **Λύσιππος**.

Αρχαιολογικό Μουσείο Πέλλας. Έργο του Λύσιππου
από την Σικυώνα (Κιάτο) της Κορίνθου. 3ος αιώνας π.Χ.

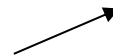
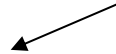

- Αρχαιολογικό Μουσείο Κωνσταντινουπόλεως,
- Προτομή του Αλεξάνδρου, ελληνιστική περίοδος.

**Την Ελληνιστική περίοδο
έχουμε πολλά πορτρέτα με ρεαλιστική απόδοση και σκηνές
απο την καθημερινή ζωή των Αρχαίων Ελλήνων.**

“Γαλάτης που σκοτώνει τη γυναίκα του και αυτοκτονεί”
Αντίγραφο ορειχάλκινου ελληνιστικού αγάλματος, 230-220 π.Χ.

Αντίγραφο αγάλματος παιδιού που βγάζει αγκάθι από το πόδι του. Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο.

(σελ. 73, εικ. 8)

**Κεφαλή του Μεγάλου Αλεξάνδρου,
(ανδριάντας).**

Αντίγραφο (100 π.Χ.) από πρωτότυπο χάλκινο
έργο του Λυσίππου (330 π.Χ. περίπου),
ύψος 0,30 μ.,
Αρχαιολογικό Μουσείο Πέλλας.

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν ότι μόνο
ο Λύσιππος είχε συλλάβει την πραγματική
ουσία της προσωπικότητας του Μεγάλου
Αλεξάνδρου. Άλλωστε ήταν και ο μόνος
γλύπτης στον οποίο επιτράπηκε
να τον αναπαραστήσει.

Ο Αλέξανδρος εικονίζεται, ως άλλος θεός, να κοιτά προς τα επάνω, με μια κλίση
του κεφαλιού προς τα αριστερά, ενώ τα μαλλιά του, μαζί με την έκφραση
του προσώπου, αποδίδουν το “λεοντώδες” χαρακτήρα του.

Αρχαιολογικό Μουσείο Πέλλας. Έργο του Λύσιππου
από την Σικυώνα (Κιάτο) της Κορίνθου, 3ος αιώνας π.Χ.

ΣΥΓΚΡΙΝΟΥΜΕ...

Μουσείο Ακρόπολης, "Ο Ξανθός Έφηβος".
Χρονολογείται από το πρώτο μισό του 5ου αι. π.Χ.

Ανδρική κεφαλή, Δήλος, γύρω στο 300 π.Χ

Σύγκριση αυστηρού ρυθμού (κλασικά- ελληνιστικά) και πλούσιου ρυθμού

ΣΥΓΚΡΙΝΟΥΜΕ...

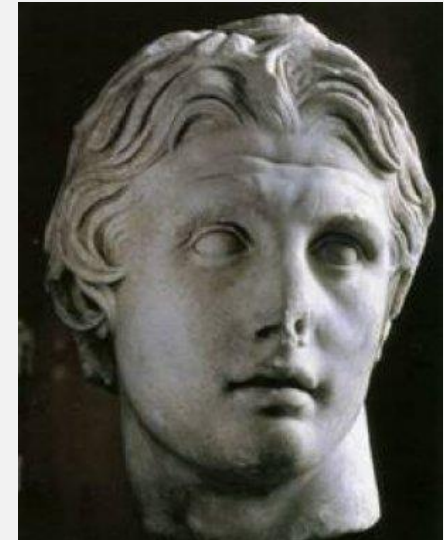
Αρχαϊκή γλυπτική
Ο Κούρος της Τενέας,
Γλυπτοθήκη του Μονάχου

**Μονολιθικός, μετωπικός,
μνημειακός και ακίνητος.**
Επιτηδευμένος.

ΠΡΩΙΜΟ ΚΛΑΣΙΚΟ
Ο θεός Απόλλωνας, Δυτικό αέτωμα
του ναού του Δία στην Ολυμπία

**Αυστηρότητα, ιδεαλισμός,
μαθηματικές αναλογίες, αρμονικές
αναλογίες και έντονη
πλαστικότητα. Εσωστρεφές.**

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟ
Προτομή του Αλεξάνδρου,
Αρχαιολογικό Μουσείο
Κωνσταντινουπόλεως

Ρεαλισμός και θεατρικότητα.
**Εκφραστική δύναμη και
εκζήτηση. Εξωστρεφές.**

Ο Αποξυόμενος

Αντίγραφο πρωτότυπου χάλκινου έργου του Λύσιππου 330 π.Χ. ύψος 2,05 μ., Ρώμη, Μουσείο Βατικανού.

(Εικ. 7 σελ. 72)

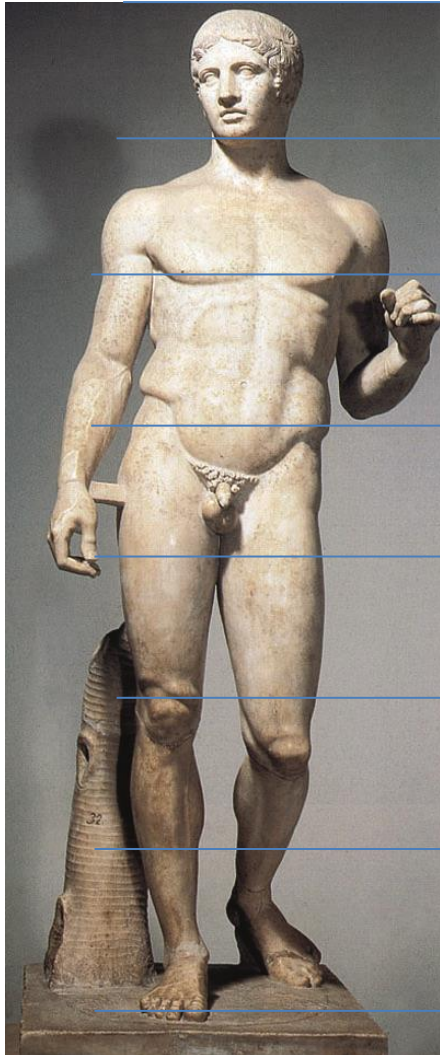
Μια ενέργεια διατρέχει όλο το σώμα του αθλητή, ενώ το ένα χέρι ετοιμάζεται να περάσει στο άλλο τη στλεγγίδα που καθαρίζει το λάδι με το οποίο αλείφονταν οι αθλητές.

Δεν υπάρχει πια μετωπικότητα, αντίθετα το γλυπτό πρέπει να ιδωθεί από διάφορα σημεία, αφού η κίνησή του γίνεται αντιληπτή αν κοιταχτεί από το πλάι.

Το στιγμιαίο και ο συναισθηματικός κόσμος του εικονιζόμενου εισάγονται στην τέχνη της γλυπτικής φιγούρας.

Οι αναλογίες που εισήγαγε ο Λύσιππος μπορούν να μελετηθούν σε αυτό το γλυπτό, ιδίως αν αυτό συγκριθεί με το “Δορυφόρο” του Πολύκλειτου.

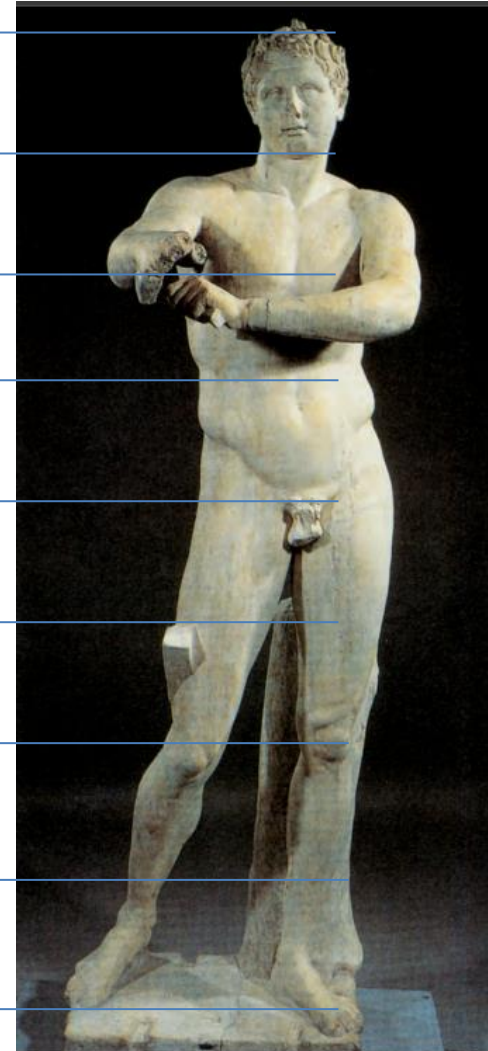

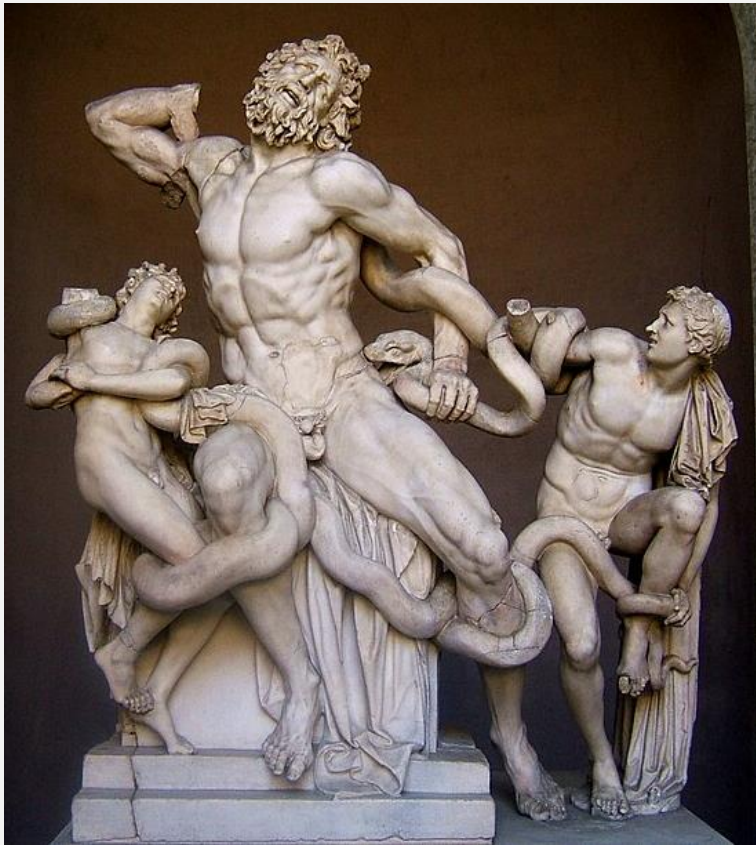
Ο Λύσιππος εισήγαγε ένα νέο κανόνα μέτρησης των αναλογιών του ανθρώπινου σώματος στη γλυπτική, σύμφωνα με τον οποίο τα σώματα γίνονταν πιο λεπτά από εκείνα του Πολύκλειτου.

Σύμφωνα με τον κανόνα του Πολύκλειτου, το ανθρώπινο κεφάλι έπρεπε να αποτελεί το ένα έβδομο του σώματός του.

Ο Λύσιππος θεωρούσε ότι το κεφάλι έπρεπε να είναι το ένα όγδοο του συνόλου.

“Δορυφόρος” - “Αποξυόμενος”

“Το σύμπλεγμα του Λαοκόοντος”

(εικ. 11, σελ. 75)

Ο Ρωμαίος ιστορικός Πλίνιος θεωρεί το έργο ως το ωραιότερο όλης της αρχαιότητας.

Το έργο στηρίζεται σε μια τριγωνική σύνθεση.

Ο πόνος για την άδικη μοίρα του Λαοκόοντος και των γιών του παρουσιάζεται θεατρικά, χωρίς την εσωστρέφεια και την αυτοσυγκράτηση της κλασικής εποχής.

Θαυμάστηκε όσο κανένα άλλο την εποχή της Αναγέννησης και επηρέασε βαθύτατα τον Μιχαήλ “Άγγελο (ήταν παρών στην ανακάλυψη του έργου στη Ρώμη το 1506).

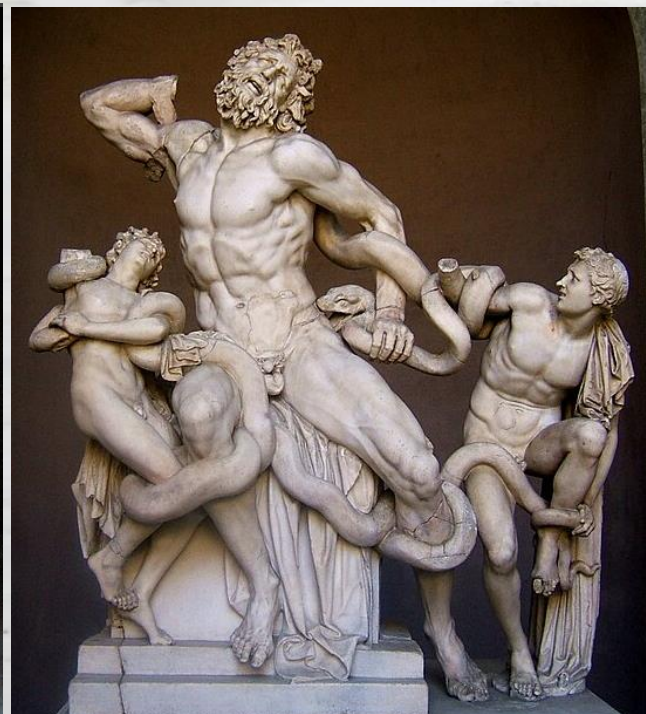
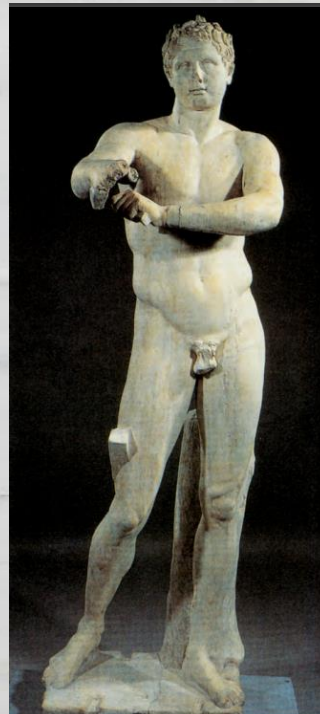
“Ο Λαοκόων και οι γιοι του”

Από τους γλύπτες Αγήσανδρο και Αθηνόδωρο
Περίπου 42 π.Χ. μάρμαρο,

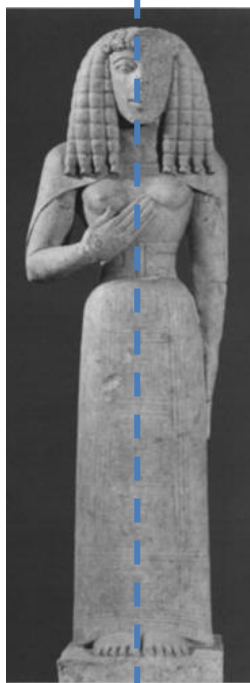
ύψος 1,84 μ.

Ρώμη, Μουσείο Βατικανού.

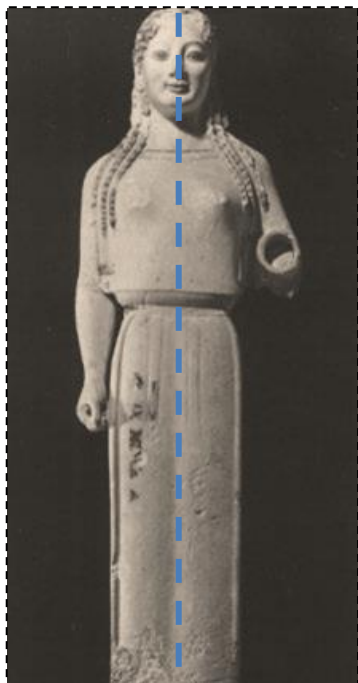
ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΜΕ: ΑΡΧΑΪΚΗ-ΚΛΑΣΙΚΗ-ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ (ΚΟΡΕΣ): ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

640 π.Χ.

530 π.Χ

421-405 π.Χ.

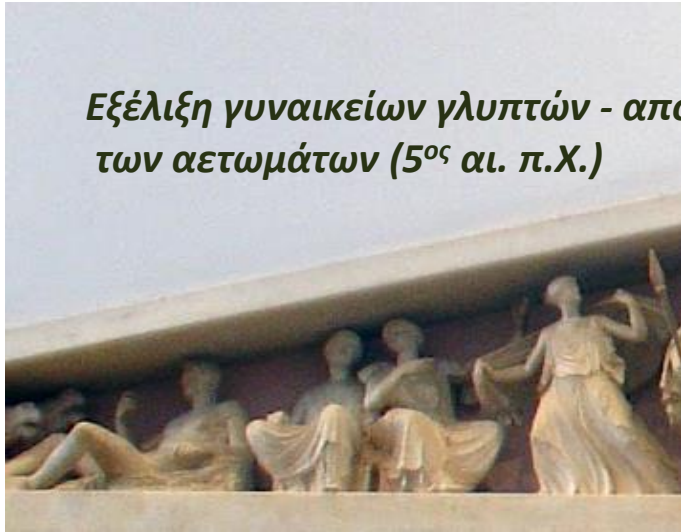

Μετά το 400 π.Χ.

190-180 π.Χ

Εξέλιξη γυναικείων γλυπτών - απο τις κόρες της αρχαϊκής περιόδου, στα ολόγλυφα αγάλματα των αετωμάτων (5^{ος} αι. π.Χ.)

(σελ. 74, εικ. 9)

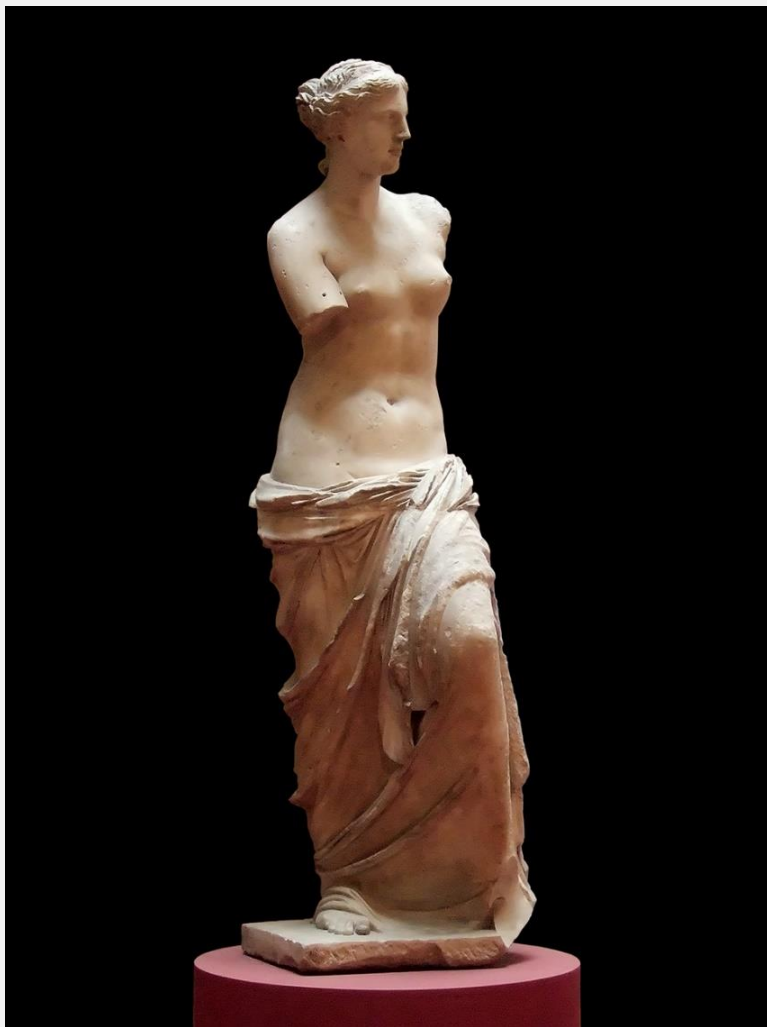
Η “Νίκη της Σαμοθράκης”

(190-180 π.Χ.), μάρμαρο Πάρου, ύψος 2,45 μ., Παρίσι, Λούβρο.

Η θεά Νίκη, για τους Έλληνες, ήταν η προσωποποίηση της νίκης κατά των αντιπάλων. Εμφανίζεται σαν να έχει μόλις προσγειωθεί σε πλήρη πλοίου.

Τα φτερά της Νίκης είναι ακόμη διάπλατα ανοιγμένα, ενώ ο λεπτός της χιτώνας και το βαρύ ιμάτιο κολλούν από την ορμή του αέρα στο σώμα της διαγράφοντάς το.

“Η Αφροδίτη της Μήλου”

(150-125 π.Χ. περίπου), μάρμαρο Πάρου,
ύψος 2,02 μ., από τη Μήλο
(Παρίσι, Λούβρο)

Αποτελεί ένα από τα δημοφιλέστερα
αριστουργήματα της ελληνικής τέχνης.

Η Αφροδίτη πιθανόν να κρατούσε
στο αριστερό της χέρι μήλο, το έπαθλο
ομορφιάς που της προσέφερε ο Πάρης
και σύμβολο του νησιού που θα προστάτευε.

Τον αισθησιασμό του γυναικείου σώματος
τονίζουν το ονειροπόλο βλέμμα
και η μελαγχολία του προσώπου.

(σελ. 74, εικ. 10)

Πήλινα γυναικεία ειδώλια
- Αρχαιολογικό μουσείο Πέλλας - 4ος - 3ος αιώνας π.Χ.

Ταναγραίες κόρες

**“Αφροδίτη κρατά τον γιο της τον Έρωτα”
και τον διασκεδάζει με παιχνίδι.**

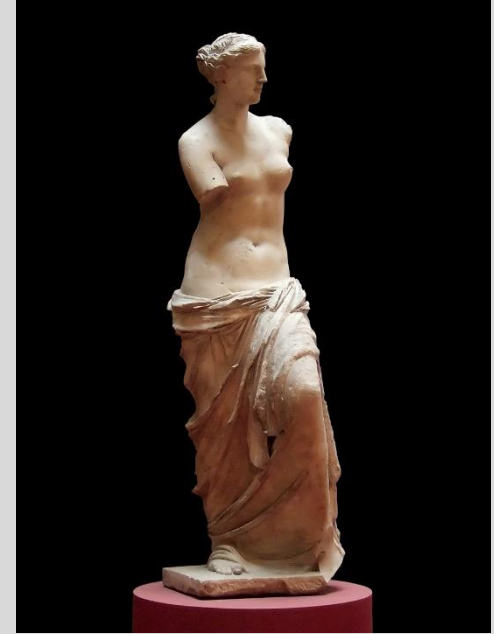
Δείγμα κοροπλαστικής από την Τανάγρα Βοιωτίας

Διατηρεί σε μεγάλο βαθμό τα αρχικά χρώματα.
Ελληνιστική Εποχή, τέλη του 4ου - πρώτο τέταρτο
του 3ου αιώνα π.Χ.

Μουσείο Ερμιτάζ

Η Αφροδίτη της Μήλου- 1^{ος} αιώνας π.Χ. Ελληνιστική περίοδος

Η Αφροδίτη του Βίλεντορφ 30.000-25.000 π.Χ.

Οι δυο αυτές εικόνες αναπαριστούν θεότητες της γονιμότητας ή του έρωτα. Περιγράψτε με συντομία (πως απεικονίζονται) τη μορφή των γλυπτών και δικαιολογήστε τις ομοιότητες και τις διαφορές που τυχόν διακρίνετε.

Δώστε έμφαση στην επιλογή του υλικού, στον τρόπο αναπαράστασης του θέματος, στην πλαστικότητα των γλυπτών έργων, στον τρόπο απόδοσης των χαρακτηριστικών τους.

Τι είναι αυτό που κατά την γνώμη σας καθόρισε τον τρόπο με τον οποίο οι δημιουργοί τους απέδωσαν τη γυναικεία μορφή;

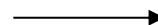
<https://www.nhm-wien.ac.at/forschung/praehistorie/sammlungen/altsteinzeit>

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C%CE%BF%CF%85%CF%83%CE%B5%CE%AF%CE%BF_%CE%A6%CF%85%CF%83%CE%B9%CE%BA%CE%AE%CF%82_%CE%99%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1%CF%82_%CE%92%CE%B9%CE%AD%CE%BD%CE%BD%CE%B7%CF%82

<https://www.louvre.fr/en/explore/the-palace>

*

15

Κορινθιακό κιονόκρανο

Έχει και τις τέσσερες όψεις όμοιες.

Σύμφωνα με τον Βιτρούβιο, εφευρέτης του Κορινθιακού κιονόκρανου ήταν ο γλύπτης Καλλίμαχος που εμπνεύστηκε από ένα καλάθι που βρισκόταν πάνω στον τάφο ενός κοριτσιού στην Κόρινθο.

Το καλάθι, σκεπαζόταν από μία τετράγωνη πλάκα. Γύρω από το καλάθι είχαν φυτρώσει άκανθοι ακολουθώντας το σχήμα του.

Έτσι γεννήθηκε το κορινθιακό κιονόκρανο .

*Άκανθος, ένα μικρό αγκαθωτό φυτό της Μεσογείου.

**Τα νέα στοιχεία που κυριαρχούν
στην τέχνη της Ελληνιστικής
εποχής είναι:**

(σελ. 75)

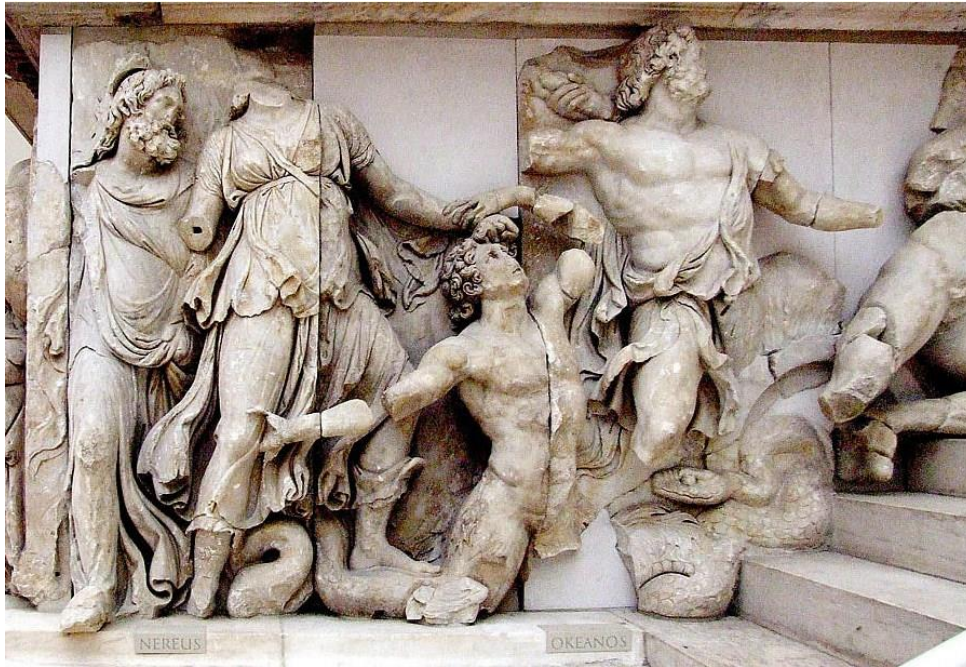
**Η κίνηση
ο ρεαλισμός
το δραματικό στοιχείο
το ειδυλλιακό (ιδανικό - άρτιο)**

ο Βωμός της Περγάμου περίπου 180 -170 π.Χ.

Ο καλλιτέχνης δημιουργεί μια έντονα
δραματική εντύπωση.

Το ανάγλυφο αποτελείται από τρισδιάστατες
σχεδόν μορφές που μέσα στην πάλη τους μοιάζουν
να ξεχειλίζουν προς τα σκαλοπάτια του Βωμού.

Βωμός του Δίος από την Πέργαμο 180 π. Χ

Σκηνή της γιγαντομαχίας,
υλικό: μάρμαρο,
μήκος 1,20 μ., ύψος 2,30 μ.,
Βερολίνο, Μουσείο Περγάμου.

Το θέμα της ζωφόρου είναι η αρχέγονη μάχη των γιγάντων και των θεών, τους οποίους οδηγεί ο Δίας. Πρόκειται για συμβολική αναπαράσταση.

Οι νικητές θεοί, εκπροσωπούν την τάξη, ενώ οι ηττημένοι Γίγαντες εκπροσωπούν το χάος. Η μάχη ανάμεσα στους δύο αντιπάλους βρίσκεται σε πλήρη έξαρση.

Οι Γίγαντες κατατροπώνονται από τους θεούς, οι μύες του προσώπου τους και τα σώματά τους είναι γεμάτα ένταση.

Ανατολική πλευρά του βωμού /
Σκηνή της γιγαντομαχίας, από τη ζωφόρο του βωμού της Περγάμου

(σελ.76, εικ. 13).

Η γιγαντομαχία είχε περάσει στη συνείδηση του ελληνικού κόσμου ως κλασικό θέμα. Το έργο, με την ένταση και τη θεατρικότητα των μορφών του και την πολυπλοκότητα των αξόνων, έχει ονομαστεί “μπαρόκ”, γιατί αργότερα αξιοποιήθηκαν οι ίδιες αξίες στη γλυπτική του 17ου αιώνα.

Η θεά Αθηνά γονατίζει ένα Γίγαντα. Δίπλα της βρίσκεται η φτερωτή θεά Νίκη και κάτω η Γη σε ένα δυναμικό σύμπλεγμα. Οι Γίγαντες, με ανθρώπινα σώματα που καταλήγουν σε φιδίσιες ουρές, ηττημένοι πια, δεν μπορούν να νικήσουν τους θεούς.

Επικρατούν, η υπερβολή και οι συναισθηματικά φορτισμένες αντιδράσεις των μορφών.
(δυναμισμός και δραματικότητα).

Στην αρχαία ελληνική κεραμική, την κλασική και ελληνιστική περίοδο, επικρατούν =

α) οι πολυπρόσωπες αφηγηματικές παραστάσεις και

β) μυθολογικές σκηνές, ιστορικές και (κοσμικές) καθημερινής ζωής:

Μελανόμορφος ρυθμός (625 - 450 π.Χ)

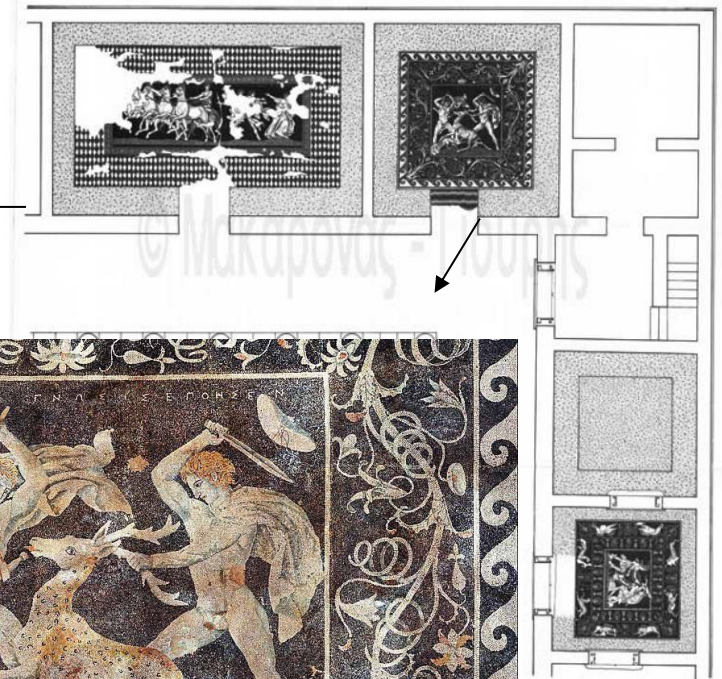
Ερυθρόμορφος ρυθμός (525 - 330 π.Χ)

Να θυμηθούμε:

Η τεχνική του ερυθρόμορφου ρυθμού
έδωσε την δυνατότητα αναπαράστασης του βάθους.
Το σκουρόχρωμο φόντο τονίζει τις μορφές
και τα περιγράμματα αποδίδουν τον χώρο.

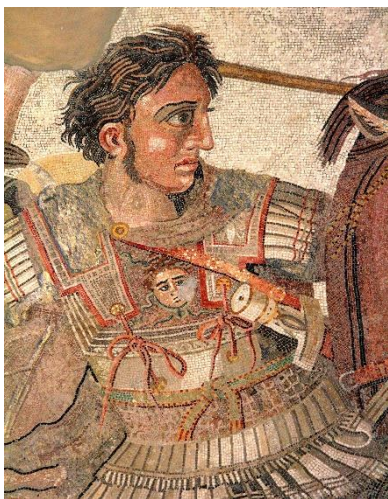
«Οικία της Αρπαγής της Ελένης», 4ος αι. π.Χ., Αρχαιολογικός χώρος Πέλλας

ψηφιδωτό = η προσθήκη μικρών χρωματισμένων γυαλιών, κομμένων στο επιθυμητό μέγεθος

“Μάχη της Ισσού” = επιδαπέδιο ψηφιδωτό.

Αντίγραφο από πρωτότυπο έργο του Φιλόξενου από την Ερέτρια (310 π.Χ. περίπου), ρωμαϊκό αντίγραφο, Πομπηία, Εθνικό Μουσείο Νάπολης.

(Εικ. 16 σελ.77)

Στα μέσα του 3ου αιώνα π.Χ. μια βελτίωση της τεχνικής του ψηφιδωτού, έδωσε τη δυνατότητα για περισσότερη λεπτομέρεια και χρωματικές διαβαθμίσεις.

Τα ψηφιδωτά έφτασαν στο επίπεδο της υψηλής ζωγραφικής.

Το έργο βρέθηκε σε δάπεδο πλούσιας οικίας της Πομπηίας.

Αξίζει να παρατηρήσει κανείς τη διαμόρφωση του χώρου, τη ζωηρότητα της κίνησης ανθρώπων και ζώων, τη χρήση προοπτικών βραχύνσεων, την πολυαξονικότητα (δόρατα)

Ο έφιππος αριστερά ταυτίζεται με το Μέγα Αλέξανδρο. Δεξιά η μορφή επάνω στο άρμα ταυτίζεται με το Δαρείο.

Ένα άλλο επίσης παράδειγμα ψηφιδωτού:

“Έπαυλη του Διονύσου” (200 μ.Χ.) = ψηφιδωτό με παράσταση από τη ζωή του θεού του κρασιού, το οποίο στόλιζε δάπεδο έπαυλης.

Πρόκειται για μια αίθουσα συμποσίου σε ένα κτίσμα 100 τ.μ., ένα από τα σημαντικότερα κτιριακά συγκροτήματα του αρχαίου Δίου.

Όταν το 146 π.Χ. οι Ρωμαίοι ολοκλήρωσαν την κατάκτηση της κυρίως Ελλάδας, ανακήρυξαν ορισμένες από τις πόλεις - κράτη ελεύθερες (Αθήνα, Σπάρτη κ.α.). Παρ' όλα αυτά, καμία από τις πόλεις - ούτε και η Αθήνα - δεν μπόρεσε να ακμάσει πολιτικά και οικονομικά. Η Αθήνα όμως διατήρησε το κύρος της ως κέντρο του πολιτισμού και της γνώσης. Οι Έλληνες καλλιτέχνες έγιναν περιζήτητοι, τόσο για να τροφοδοτήσουν τη Ρώμη με αντίγραφα των κλασικών και ελληνιστικών έργων όσο και για να δημιουργήσουν νέα γλυπτά, προκειμένου να διακοσμηθούν οι επαύλεις των πλούσιων Ρωμαίων

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Ralph Brown La Pietrasanta, Tuscany
Carrara marble.

Το χρυσό διάδημα της Μήδας, Μουσείο των Αιγών.

Χρυσός 24 καρατίων,
κοκκίδωση και Συρματερή, εκλεπτυσμένες
τεχνικές της αργυροχρυσοχοΐας.
Πολύτιμο κυανό γυαλί, χυτεύεται
σε μικροσκοπικές φόρμες.

Λεπτεπίλεπτα κλαδάκια, σπείρες και έλικες,
πλάθουν μια δαντέλα από χρυσά βλαστάρια.
Άνθη και καλοσχηματισμένα φυλλαράκια
ακάνθου, γεμίζουν τα κενά και τις ενώσεις.

Χρυσές μέλισσες ρουφούν το νέκταρ των λουλουδιών: όταν κουνιέται το διάδημα,
τρεμοπαίζουν, αφήνοντας ήχους σαν το ζουζούνισμα των εντόμων.

Το διάδημα βρέθηκε μέσα στην χρυσή λάρνακα που περιείχε τα καμένα οστά της γυναίκας, η οποία ενταφιάστηκε στον προθάλαμο του τάφου του Φιλίππου Β'. Η Μήδα θα γίνει η έκτη σύζυγος του Μακεδόνα.

Το διάδημα, χαρακτηριστικό δείγμα της μακεδονικής τέχνης είναι δώρο του βασιλιά στη νύφη.

Για τις ανάγκες του μαθήματος, έχουν παρθεί εικόνες από τον κυβερνοχώρο.
**Η παρουσίαση δημιουργήθηκε προκειμένου να εξυπηρετήσει εκπαιδευτικούς λόγους
και απαγορεύεται να πραγματοποιηθεί οποιαδήποτε αναπαραγωγή της για άλλη
χρήση πέρα του μαθήματος αυτού.**